

KOLOZSVÁRI MAGYAR
opera
MAGHIARĂ CLUJ

Kodály Zoltán

HÁRY JÁNOS

DALJÁTÉK NÉGY KALANDBAN
ELŐ- ÉS UTÓJÁTÉKKAL, KÉT RÉSZBEN
SZÖVEGÉT ÍRTA: PAULINI BÉLA
ÉS HARSÁNYI ZSOLT

SINGSPIEL ÎN PATRU AVENTURI,
ÎN DOUĂ PĂRȚI
LIBRET SCRIS DE BÉLA PAULINI
ȘI ZSOLT HARSÁNYI

BEMUTATÓ
PREMIERĂ

2015. 05. 14.

18.30

ELŐADÁSOK
SPECTACOLE

2015. 05. 17.

11.00

2015. 05. 24.

17.00

2014
2015

OPERAÉVAD
STAGIUNEA

WWW.MAGYAROPERA.RO

Az előadást
román nyelven feliratozzuk!

Spectacolul
este titrat în limba română!

Kodály Zoltán

HÁRY

Kiadja a **Kolozsvári Magyar Opera** | Editat de **Opera Maghiară Cluj**
RO-400023 Kolozsvár | Cluj-Napoca, str. Emil Isac u. nr. 26-28. szám
Tel./fax.: +40-264-593-463, e-mail: manager@hungarianopera.ro
Jegypénztár | Casa de bilete: naponta | zilnic: 10.00-13.00, 16.30-19.00
Tel.: +40-371-395-790
www.magyaropera.ro
facebook.com/KolozsvariMagyarOpera

JÁNOS

Kodály Zoltán (1882–1967) „Háry”-ja, teljes címén „*Háry János kalandozásai Nagyabonytól a Burgváráig*” – a XX. századi zenés színpad egyik legeredetibb, sok tekintetben rendhagyó jelensége. Ragyogó derűt, humort, burleszk elemeket sző át lírával, délcegen rátartja „legényes” hangot, verbunkos táncritmusokat és népdalokat groteszkbe hajló iróniával. A téma külső burka egy öreg magyar paraszt meséje katonakorának hihetetlen, soha végbe nem vitt hőstetteiről. Mégis, kezdettől sejtjük, hogy ennél sokkal többről van szó. A kitűnő angol zenetörténész, Edward J. Dent a lényegre tapintott, amikor az ősbemutató (1926. október 16., Budapest) után jó évtizeddel, az egyik előadás megtekintése után azt írta, hogy a Háry: enigma, amit megérteni könnyű, megfejteni nehéz. Tréfa, szatíra, mélyebb értelem – és mindez egyszerre.

Kodály két befejezett színpadi művének, a Háry Jánosnak és a Székely fonónak közös tulajdonsága, hogy mindkettő a paraszti magyar *nép sorsáról* szól. Ebben találta meg a maga igazi, nagy témáját. Annak a végső oka tehát, hogy Kodály színpadi műveiből végül is nem opera lett, hanem valami *más*, lényegében a tárgyválasztás volt. A parasztfigurák, akik az ő színpadán megélevenednek, – mert *valódi* magyar parasztok – meg sem szólhatnak másféle zenei nyelven, mint a magukén, a népdal nyelvén. A népdal pedig, rövid, szilárd, lezárt zenei formájával már önmagában „kész zenemű”. Tehát csak olyan szöveggönyvről lehet szó, amely elbírja, sőt egyenesen megkívánja az ilyen zenei formákat. Ennek a színpadnak nem volt szüksége az opera formai megoldásaira. Kodály birtokában volt ugyan az énekeszéd technikájának, mivel azonban nem volt szüksége rá, színpadi művészetében nem élt vele. Nem a műfajhoz ragaszkodott, az érdekelte, hogy mondanivalója találja meg a *maga* formáját. Erre volt alkalmas a „Háry” librettója.

A Háry: enigma, amit megérteni könnyű, megfejteni nehéz.
Tréfa, szatíra, mélyebb értelem - és mindez egyszerre.

Felelős kiadó | Redactor-șef: Szép Gyula

Szerkesztette | Redactori: Tóthfalusi Hajnal, László Noémi, Dobos Marika, Takács Aranka

Fényképek | Fotografii: Szabadi Péter, Bethlendi Tamás

Grafikai és műszaki szerkesztés | Concepție grafică și pregătire tipar:

IDEA PLUS, Kolozsvár: Szentes Zágon, Kolcza Mátyás Barna

Nyomdai munkálatok | Tipar: IDEA, Kolozsvár

Felelős vezető | Director: Nagy Péter

Kodály Zoltán: Háry János Nyilatkozat (1926)

MIHELYT HÁRY MEGSZÓLAL, „kezdődik a mese”. Ez a kulcsa a darab Háry-jának, akiben *Garay* elmúlhatatlan obsitosa is megvan, de több annál. Sokkal több, mint egy jóízű genre-alak, mint egy magyar *miles gloriosus*: ő maga az életre kelt magyar mesetermő fantázia. Nem hazudik: mesét teremt; költő. Amit elmond soha sem történt meg, de ő átélte, tehát igazabb a valóságnál.

Zenében is ilyesvalami kellett a darabhoz, nem tudom, mennyire sikerült. De tudom, hogy jók a szereplők dalai. Egytől-egyig a néphagyományból valók, egy-két órai utazás árán ma is hallhatók falun. Minden egyéni líránál alkalmasabbak arra, hogy „lírai hitel” erejével hassanak a szereplők ajkán.

Gyöngyszemek, csak a foglalatuk enyém. Igyekeztem, hogy méltó legyen hozzájuk.

Tudtomra most először szólalnak meg az Operaház színpadán a magyar nép dalai. Bár fakadna nyomukban egy kevés szeretet az árva ország legárvább gyermekei iránt.

(Kodály Zoltán: *Visszatekintés*, Zeneműkiadó, Bp. 1964. 483)

Kodály Zoltán: A csákvári földművesszínészek „Háry János”-áról (1929)

ŐSZINTE IGAZSÁGA és spontánsága van ennek a produkciónak. Mert hát a *Háry János* zenéjéből ők mást nem hoznak, mert nem hozhatnak egyebet, mint a darabba beszótt régi népdallamokat egyszólamúan. (...) *A Háry János dalaiból, melyek egytől-egyig hiteles, régi népdalok, egyetlen-egyet sem ismertek Csákvárt. Ma az egész falu nagy kedvvel éneklí őket.* Ezzel Csákvárt a népdalkincs és népdal-öntudat hatalmasan megerősödött. Kissé a vérátömlesztéshez hasonlít ez, amikor új erőre éled a test. Tudvalévően ott csak a magáéhoz hasonló összetételű vérnek veszi hasznát a beteg. A magyar népnek a zenei élete is csak az önmagából vett oltóanyaggal erősödik, és nem kell félni idegen beömléstől, mert az úgysem fog rajta.

(Kodály Zoltán: *Visszatekintés*, Zeneműkiadó, Bp. 1964. 484)

Fehérvári László: Kodály Zoltán színpadi művei Kolozsváron

1948. december 11-én este, a Magyar Népi Szövetség IV. országos kongresszusának záróakkordjaként, a Kolozsvári Magyar Színházban, Rónai Antal karmester beintésére felcsendült Kodály Zoltán halhatatlan daljátékának nyitánya, ami egyben az Állami Magyar Népopera megszületését is jelentette. (...) A Hány János színpadra állítását dr. Gróf László végezte, Török Sándor volt a segédrendező. A díszleteket Szakács György, a jelmezeket Szopos Klára tervei szerint készítették. Az énekkart Péterffy István tanította be, a táncokat pedig Horváth Géza. (...) Az 1943. május 21-i díszelőadáson – amelyre a zeneszerző 60. születésnapja alkalmából került sor – Kodály Zoltán is jelen volt, és – miként azt a még életben lévő jelenlövők tanúsítják – maga vezényelte az intermezzót.

*

Az Állami Magyar Opera fennállásának 10. évfordulóját a Hány János felújításával ünnepelte meg. 1959. január 10-én volt a bemutatóval felérő nagysikerű repríz. A díszleteket Widmann Walter, a jelmezeket H. Roşescu Lya tervezte. Az énekkart Szarvady Gyula karigazgató, a táncokat pedig Szaboray Zoltán balettmester tanította be. Segédrendezőként Horváth Béla működött közre. A karmester ezúttal is Rónai Antal volt. A felújított Hány János a következő szereposztásban került közönség elé:

Hány János • **Sass László**
Örzsé, Hány kedvese • **László Éva**
Ferenc császár • **Kerestély László**
Császárné • **Bereczky Magda**
Napóleon • **Andrási Márton**
Mária Lujza • **Albert Annamária**
Öreg Marci, császári kocsis • **Szanati József**
Ebelaszin lovag • **Horváth Béla**
Melusina grófnő • **Vonica Lucia**
Estrella bárónő • **Abódi Margit**
Magyar silbak • **Veress László**
Burkus silbak • **Mester József**
Generális Krucifix • **Czitrom Géza**
Generális Dufla • **Csathó János**
Bíró uram • **Papp József**
A diák • **Székely Károly**
Ábrahám, korcsmáros • **Csathó János**
1. pór • **Kovács János**
2. pór • **Sándor János**

Örzsé: László Éva, Hány: Sass László

A táncokat Lukács Mária, Szántó András és a balettkar adta elő. Szegő Júlia az előadásról így írt az Utunk 1959. január 29-i számában: „Tíz év előtt is, most is Rónai Antal vezényelte Kodály dalművét. [...] A réginél színesebben, teltebben megszólaló, nagyobb zenekar élén állhatott. [...] A vezénylés lelkes lendülete magával vitte az együttest. [...] S most először végre képzett énekes alakíthatta a főhős Hányt. Sass László éneke mindenkit kielégíthetett. Ha színpadi egyéniségét általában jellemző mértéktartásával egy kicsit több hetykeség párosulna, még jobb mesehős lenne. László Éva egyszerű, szépen éneklő Örzsét alakított. Mária Lujzát Albert Annamária játszotta. Legutóbbi nagy sikerei óta hangja még melegebb, színesebb. Kiforrott alakítást nyújtott Szanati József Öreg Marci kocsis szerepében.”

(Utunk Kodályhoz, Szerkesztette: László Ferenc, Kriterion Könyvkiadó, Bukarest 1984. 166-173)

Oláh Gusztáv díszletterve; Második kaland – Bécsi Burg várában, Operaház, 1926.

Aszlányi Károly: Hány János

Kodály-Paulini-Harsányi dalműve az Operaházban

A szerzők egyenes kívánságára: a darab nem vígopera. A szöveg: nem librettó. Neve még nincs: valami új, magyar műfaj. Tényleg, ajánlatos lenne a „dalmű” helyett máris új nevet keresni, ami jobban ráillik a darabra. (...) A Hány János humora nem szavak és szellemességek tojástánca, hanem észrevétlenül szétáradó burleszk-humor: a mindinkább tért hódító burleszkelem első jelentkezése a komoly színpadon. (...) A Hány János zenéje számra kevés, de válogatott kollektív Kodály hatalmas dalkészletéből. A súlyos, gyakran szomorú népdalmotívumok aláfestik, szinte realizálják a fantázia hallatlan szárnyalását, máskor magukkal ragadják Hányt is és minden szónál többet mondanak. Ez a dalcsozor mindenképpen stílszerű. A sok régi dalstílusú elem: pentatonikus menetű dallamok, igen sok kvartlépés és a Toborzó oktávlépésű dallamkezdése kedves, régies zománcot ad a darabnak. Hiszen a pentatonikus dallamok jelentőségének első felismerője és mestere éppen Kodály, aki szeretettel és gyakran alkalmazza őket. (...) A színészeket magával ragadta a darab levegője, mind kiválót produkált. A darab sokat köszönhet Márkus rendező és Rékai karmester feltétlen hitének és odaadó munkájának. Természetes, hogy Harsányi nagy színpadi rutinja és ízlése nélkül bajosan lett volna a darab ilyen precíz és tökéletes színpadi munka.

(*Nyugat*, 1926. 21. szám)

Illyés Gyula

Nem lévén se hallásom, se jó hangom, beletörődtem, hogy a zenéhez soha közöm nem lehet. Hogy mégis visszakerültem erre a területre, azt teljesen Kodálynak köszönhetem. Az ő nagy tétele volt, hogy nincs botfülű gyerek, mindenkit meg lehet tanítani zenére, énekre, és mindenki elsajátíthatja azt a képességet, ami a zenei szépség élvezéséhez szükséges.

Én az ő nagyságát, távolról nézve tehát, abban láttam, hogy milyen munkát vállalt egy ugyancsak nehéz helyzetbe került nemzet életében. Az, hogy ő Bartókkal együtt lenyúlt a népzenehez, nemcsak azt eredményezte, amit Európában Stravinsky és a többiek csináltak, vagyis hogy az ősforrásból merítettek értéket. Sokkal többet adott ő: egy nép lelkületét hozta felszínre; ez abban az időben már, azt lehet mondani, a zenében volt konzerválva. Kodály munkája ezért óriási. Öntudatra ébresztett egy nemzetet, megmutatva, hogy őnéki is van sajátos értéke; hogy büszke lehet arra, amit az ősei véghezvittek. S megtanította ezt a nemzetet arra is, hogy még tágabb értelemben foglalkozzék saját magával. Az a nevelő munka, amit ő itt helyben tán még Bartóknál is szívósabban végzett, nemcsak énekelni tanította meg százezerszámra a gyerekeket. Százezreket ébresztett közösségi öntudatra; arra, hogy hívek legyenek a közösséghez, amelyben születtek.

Öntudatra ébresztett egy nemzetet, megmutatva, hogy őnéki is van sajátos értéke.

Végtelenül örülök annak, hogy Kodály a „helyén van”. Egy kényes dologra szeretnék még kitérni, arra, hogy sokszor össze szokták hasonlítani Bartókkal, olyan értelemben, hogy melyik a „nagyobb”, melyiket kell „jobban szeretni”. Valami ellentét szítására is ráérezhet a fül. Bartók tündöklő óriás, európai hírneve sok tekintetben ragyogóbb, mint Kodályé. Ebből némelyek azt következtették, hogy szembe lehet állítani őket. Ez a szempont a sportpályákról nyomult be a szellemi életbe. Mintha itt is az lehetne a legnagyobb, aki a leggyorsabban végez el valamit, vagy a legnagyobb súlyt emeli – és főképp, hogy a legnagyobb mindig csak *egy* lehet. Ez a mérlegelés épp oly otromba és szellemtelen, mint a gyerektől azt kérdezni, hogy a papát szereted-e jobban, vagy a mamát. Ezek nem mérőeszközök. Én magam nagyon lenézem azt a korszakomat, amikor azt hittem, el tudom dönteni: Petőfit szeretem-e jobban vagy Berzsenyit, hogy Adyt tartom-e nagyobb költőnek vagy Babitsot. Ezek a párok – hogy zeneileg szóljak – mindig négykezest játszanak, egyik a másikat erősíti. Nagyonis lényegesnek tartom annak tudatosítását, hogy ez a két zseni tisztelte egymást, és harcosan is kiállt egymásért, Bartók védte Kodályt, Kodály pedig Bartókot. Úgy hatottak egymásra is, hogy sohasem azt nézték: most én adok át neked valamit, hanem azt, hogy mi az a közös ügy, amit szolgálhatnak. Ez lehet a példája életüknek.

(Így láttuk Kodályt, Szerkesztette: Bónis Ferenc, Zeneműkiadó, Bp. 1982. 233-236)

Kodály mester 70-ik születésnapja előtt Bárdos Lajos, Fovai Kati és mások felkérték engem: írjak köszöntő-szöveget, amit gyermek-kórusra zenésíthetnek és gyermekek köszönthetik vele a Mestert. Erre készült a "Csodát mesélek - íme halljátok" keretű szövegem.

Bárdos megzenésítette. De az egyik verssor dallamaként be akarta illeszteni a "Hírhedt zenésze a világnak" Vörösmarty-sor Kodály-komponálta zenéjét. Erért az egyik verssort ("Kodály Zoltánunk most hetven éves") át kellett alakítani a két dallamra.

Nehezen ment. Bárdos tréfából a következő használhatatlan megoldásokat ajánlotta: "Vén Kodály Zoltánunk", "Bősz Kodály Zoltánunk"... Végül is "Nagy Kodály Zoltánunk" lett és maradt, bár sor- és ütem-kerdőnek a "nagy" közelsem olyan hosszan kiénekelhető, mint a "véén" vagy a "bö'össz".

Weöres Sándor.

1980. júl. 4.

Weöres Sándor

Kodály Zoltánnal való személyes megismerkedésem 1932-ben vagy 33-ban történt. Előzménye az, hogy levelet kaptam tőle, amelyben értesített, hogy *Öreg*ek című versemet megzenésíti és engedélyt kér a versnek kórusműként való felhasználására pódiumon vagy kiadványban. Nagyon meglepett a dolog, hiszen diágyerek voltam még; a szombathelyi reáliskolába jártam. (...) Kodály mesterrel évtizedeken át dolgoztam aztán együtt, egy másik versemet is feldolgozta kórusra, a Norvég leányokat, azonkívül nagyon sok kis dallamra lehetett és kellett szöveget készítenem. Ezek részben Kodály saját dallamai voltak, főleg a *100 kis induló* című kottafüzet darabjai, részben pedig cseremiszt dallamok.

(*Így láttuk Kodályt*, Szerkesztette: Bónis Ferenc, Zeneműkiadó, Bp. 1982. 242)

Szabolcsi Bence

Szabad levegőn lenni, kint lenni s lehetőleg mindenén kívül lenni, mindentől távol és mindenek felett! Ez volt a jelszó. Kodályék számára nélkülözhetetlen volt a szabad levegő, a sok levegő, az erdei és hegyi levegő. A mozgást is fontosnak tartották; Kodály rendszeresen tornázott (engem is megtanított legfontosabb gyakorlataira), rendszeresen „járt” és rendszeresen sportolt. Táncolni is láttam egyszer: egy augusztusi éjszakán, 1924-ben, a salzburgi dómtéren rögtönzött, csodálatosan délceg verbunkost járt, mintha már a „Háry János” egyik jelenetét rögtönözte volna. A tánchoz én dúdoltam hozzá a kísérezőenét, Boka híres „Száz ember verbunkos”-át.

(*Így láttuk Kodályt*, Szerkesztette: Bónis Ferenc, Zeneműkiadó, Bp. 1982. 46)

Ralph Zeger díszlet- tervező vallomása

Ralph Zeger 1971-ben született Augsburgban. 1999-ben végezte a képzőművészeti akadémiát Stuttgartban, Jürgen Rose osztályában.

Sokszor mintegy véletlenül, velünk marad egy dallam, aztán hol eltűnik, hol meg előjön, s végül ott köröz bennünk, néha napokon, néha éveken át. Így jártam én Kodály Zoltán zenéjével, és ez pontosan akkor tudatosodott bennem, amikor felkértek erre a feladatra, és én nyomban igent is mondtam. Mit mondhatnék erről a csodálatos daljátékról? Számomra döntő kérdés a darabbal való foglalkozás során, hogy miért is csinálom én ma ezt a darabot? Mi annyira érdekes és értékes számomra, számunkra? Mit mesél nekem, nekünk Hány János 2015-ben? Ez nem jelenti azt, hogy a kivitelezés, a megvalósítás esztétikájának minden áron kortársinak kell lennie. Néha egy aktuális állapot vagy körülmény sokkal jobban vihető át a befogadó felé, sőt árnyaltabban értelmezhető, ha megnyilvánul benne önnön történelmi előzménye is. Természetesen én a tartalmakat vizuálisan vetítem fel, képekkel beszélek, afféle kép-közvetítő vagyok. Úgy gondolom tehát, hogy mind a befogadói hozzáférés, mind pedig a zenés színpadon felvillanó esztétikum sajátosan témafüggő. Ezeket figyelembe véve igyekeztem a Hány díszletét elkészíteni, egy világot építeni fel a színpadra, s más emberekkel együtt valami fontosat üzeni az emberről. Ilyenkor és csakis ilyenkor érzem úgy, jó, hogy ezt a pályát választottam.

Lejegyezte: **Dobos Marika**

Háry este o enigmă, una lesne de înțeles, dar greu de descifrat. Umor, satiră și încărcătură subliminală, și toate la un loc.

Superficial, tema piesei Háry János este seria incredibilă a unor fapte eroice din cătănia unui țaran ungar bătrân. Cu toate acestea, sunt lucruri mai însemnate la mijloc. Istoricul de muzică englez, Edward J. Dent recunoaște acest fapt, când la o decadă după premiera absolută a piesei (6 octombrie 1926, Budapesta) scrie după vizionarea spectacolului, că Háry este o enigmă, una lesne de înțeles, dar greu de descifrat. Umor, satiră și încărcătură subliminală, și toate la un loc.

Faptul că operele scenice ale lui Kodály nu intră exact în categoria operii, se explică prin alegerea subiectului acestora. Caracterile țărănești autentice prezentate pe scena compozitorului pot grai doar prin glasul lor specific, și anume cel al cântecului popular. Iar prin forma sa scurtă, solidă și rotundă, cântecul popular este o piesă muzicală încheiată. Poate fi vorba deci doar de un libret, un text care să suporte, mai bine spus să ceară asemenea forme muzicale. Această piesă așadar nu are nevoie de soluțiile formale

ale operei. Cu toate că cunoaște tehnica dicursului muzical, Kodály nu are nevoie de el, așadar nu îl utilizează pe scenă. El nu se atașează de un gen anume, ci caută forma potrivită mesajului său. Libretul „Háry” s-a dovedit a fi exact această formă.

De îndată ce Háry vorbește, „începe povestea”. El nu este doar un simplu caracter de gen, un *miles gloriosus* ungar: este fantezia maghiară creatoare de povești, întruchipată. Háry nu minte, ci visează povești. Un poet adevărat. Vorbește despre lucruri care nu s-au întâmplat, el însă le-a trăit – sunt așadar mai reale decât lumea din jur.

Cântecele personajelor provin, fiecare, din folclorul tradițional maghiar, pot fi auzite și azi în satele din apropiere. Niște nestemate, eu doar le-am înșirat. După câte știu, este prima oară când tezaurul muzical al poporului maghiar se pune în valoare pe scena Operei Naționale. (1926, Zoltán Kodály: *Retrospectivă*)

Háry vorbește despre lucruri incredibile, dar nu și imposibile. Ne povestește cum îl capturase pe Napoleon. Ceea ce nu este adevărat, însă este cert că în secolul al XVI-lea, în cursul războiului numit Schmalkaldener Krieg, husarii maghiari capturaseră marele prinț elector. Tradiția unor asemenea evenimente rămâne viu întipărită în memoria populară, printre figurile puternice ale basmelor populare, făcători de minuni. (1926, Zoltán Kodály: *Retrospectivă*)

Háry vorbește despre lucruri incredibile, dar nu și imposibile.

Melodiile din opera Háry János, cântece populare autentice, vechi, nu erau deloc cunoscute la Csákvár. Azi, le fredonează practic tot satul. Prin aceasta, tezaurul cântecului popular local și identitatea populară locală câștigă enorm. Seamănă puțin cu o infuzie de sânge, în urma căreia trupul prinde noi puteri. Știm prea bine, că trupul pacientului acceptă doar sânge similar celui propriu. Viața muzicală a poporului maghiar poate fi învigorată doar cu substanță autohtonă. Nu avem de ce să ne temem de materiale străine: acestea nu vor cuteza să se integreze. (1929, Zoltán Kodály: *Retrospectivă*)

La dorința autorilor: piesa nu este o operă comică. Textul nu este un libret. Nici nume nu are: este un gen nou, specific maghiar. În loc de „piesă muzicală”, ar trebui chiar să-i căutăm un alt nume, unul, care i se potrivește. Umorul în piesa Háry János este de tip burlesc, și prima prezență al acestui tip de element pe scena dramatică maghiară. Muzica piesei Háry János este o colecție atent selectată din marele arsenal de melodii al lui Kodály. Motivele de muzică populară, adesea triste, acompaniază zborul imaginației, alături îl acaparează pe Háry, devenind mai grăitoare ca orice cuvânt. Această selecție este una autentică. Nenumăratele elemente tradiționale, melodiile pentatonice, cvarturile și octavele caracteristice îi dă piesei o aură melancolică, o patină plăcută. Primul maestru al utilizării melodiilor pentatonice este însuși Kodály, folosindu-le des în creația sa. (1926, Aszlányi Károly: *Háry János*)

László Noémi

Kodály Zoltán

HÁRY JÁNOS

KOLOZSVÁRI MAGYAR
opera
MAGHIARĂ CLUJ

Daljáték négy kalandban elő- és utójátékkal, két részben
Singspiel în patru aventuri, în două părți
Szövegét írta: **Paulini Béla** és **Harsányi Zsolt**
Libret scris de **Béla Paulini** și **Zsolt Harsányi**

Vezényel | Dirijor: **Kulcsár Szabolcs**

Háry János • **Sándor Árpád**, **Sándor Csaba**
Örse • **Egyed Apollónia**, **Veress Orsolya**
Mária Lujza • **Molnár Mária**, **Székely Zsejke**
Ferenc császár / Napóleon / Bíró • **Ádám János**
Császárné • **Pataki Enikő**, **Hary Judit**
Ebelasztin lovag • **Madarász Lóránt**
Marci bácsi / Kocsmáros • **Szilágyi János**
Diák / Magyar silbak / Lakáj / Strázsa / Dufla generális •
Gergely Elek, **Marosán Csaba**
Krucifix generális, Burkus silbak • **Rétyi Zsombor**, **Farkas Loránd**
Melusina grófné • **Ádám Éva**, **Chiuariu Livia**
Estrella báróné • **Fülöp Tímea**, **Mányoki Mária**

Közreműködik a KMO ének-, zene- és balettkara
Își dă concursul Corul, Orchestra și Baletul Operei Maghiare din Cluj

Díszlettervező | Scenografie: **Ralph Zeger**
Jelmeztervező | Costume: **Szabó Emese**
Koreográfus | Coregraf: **Jakab Melinda**

Hangversenymester | Concert-maestru: **Barabás Sándor**, **Ferenczi Endre**
Korrepetitor | Corepetitor: **Incze G. Katalin**, **Nagy Ibolya**, **Nagy Gergő**
Karigazgató | Maestru de cor: **Kulcsár Szabolcs**
Súgó | Sufleur: **Kostyák Sz. Júlia**
Ügyelő | Regia tehnică: **Gálffy Erzsébet**

Rendező | Regia: **Szabó Emese**